

Resistir és vèncer

JOAN MANUEL PERDIGÓ
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 22.03.07

Temps de Quaresma. S'acosta la Setmana Santa i **Artur Mas** se'ns en va anar diumenge passat a la Passió d'Esparreguera. Se'l veia relaxat, amb la barba i la túnica, entre la gent que donava la benvinguda a **Jesús**, com si per un moment, en vigílies del calvari, volgués canviar el difícil paper de protagonista pel de còmode espectador del drama.

Cauen, inexorables, les fulles del calendari i amb les eleccions de maig s'acosta la primera estació d'un curt viacrucis, que durarà el temps que **Zapatero** tardi a esgotar la seva legislatura. En ben just un any Convergència i Unió es juga el ser o no ser. El futur del líder i potser de l'exitosa fórmula que hem conegut des de fa gairebé tres dècades. És notòria la inquietud a la tribu pels dubtes sobre la capacitat de **Moisés** per portar el seu poble de tornada a la terra promesa. I és més que evident que algun cap de clan comença a apostar per fer el camí pel seu compte.

Mas té poc temps per decidir el rumb que ha de seguir, però de moment, fa la impressió de no saber com sortir d'unes arenes movedisses en què la víctima s'enfonsa inexorablement, empesa pel propi bracejar frenètic. L'última mostra la vam tenir dissabte al consell nacional de CDC. Hores abans que Pamplona agafés el relleu de Madrid en la marató de la crispació, la imatge de **Mas** entrava a les llars catalanes per alertar de l'imminent perill de dissolució de l'autogovern per un atac combinat del Constitucional i d'un malèvol advocat de l'Estat que mai hauria pensat que el seu informe en defensa de la constitucionalitat de l'Estatut tindria el rang de Decret de Nova Planta del segle XXI.

I tot ¿per què? Per continuar buscant el taló d'Aquil·les del tripartit, la debilitat d'Esquerra davant de la crida de la pàtria en perill. Brandar l'espantall de l'estafa de l'Estatut per sembrar dubtes en les apinyades files independentistes, conjurades per no trencar la formació amb el PSC. Convençudes que resistir és guanyar. Ensenyances de la pacient estratègia de **Ricard Cor de Lleó**, que el

1191, durant la Tercera Croada, va reconquistar el port de Jaffa després d'aconseguir que les seves tropes --de sang calenta i espasa fàcil-- aguantessin en una marxa de 50 quilòmetres interminables, escut amb escut, les investides de **Saladí**, sense caure en la temptació de sortir darrere l'enemic per caure a la trampa mortal del camp obert.

Mas té una difícil papereta si pensa apostar-s'ho tot a seguir clamant ¡traïció! a Catalunya, a donar corda a **Carretero**, i a pregonar que Renfe i Aena han abduït l'impertorbable **Carod**. Sort en té, això sí, que tenint **Piqué** ocupat en la conquesta de Montejurra, la gent d'ordre d'aquest país tingui poques alternatives a les quals agafar-se.